

Arrest

nr. 289 055 van 17 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S.-M. MANESSE
Argonnestraat 30
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 april 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 mei 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 19 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De eerste bestreden beslissing:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Demerdal-DSZ op 19.01.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: A. D. O. (...)

Voornaam: K. (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: -

Nationaliteit: Brazilië

In voorkomend geval, alias: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 19.01.2023

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

0 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

0 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone Demerdal - DSZ op 19.01.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van gebruik van valse of vervalste documenten. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat haar man, zoon en dochter illegaal in België verblijven. Allé gezinsleden verblijven net als hij/zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Betrokkene kan niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Het hele gezin zal België moeten verlaten.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

0 Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

0 Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illégale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2012 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene legde een valse Portugese verblijfsvergunning voor.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone Demerdal - DSZ op 19.01.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van gebruik van valse of vervalste documenten.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

De tweede bestreden beslissing:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Demerdal-DSZ op 19.01.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: A. D. O. (...)

Voornaam: K. (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: -

Nationaliteit: Brazilië

In voorkomend geval, alias: /

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 19.01.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone Demerdal - DSZ op 19.01.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van gebruik van valse of vervalste documenten. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat haar man, zoon en dochter illegaal in België verblijven. Allé gezinsleden verblijven net als hij/zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Betrokkene kan niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Het hele gezin zal België moeten verlaten.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motivering van administratieve handelingen; - Schending van artikel 74/11, § 1 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM); Schending van de algemene beginselen van bestuursrecht en in het bijzonder die van behoorlijk bestuur, die van redelijkheid en van het algemene beginsel volgens hetwelk het bestuursorgaan verplicht is te oordelen met kennisneming van alle elementen van de zaak;

Discussie

Op het gebied van ontvankelijkheid

(...)

Op de achtergrond

Dat de verzoeker vaststelt dat de wederpartij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de formele motivering van administratieve handelingen schendt, die niet alleen een adequate motivering, maar vooral de vermelding, in de handeling, van de overwegingen van wet en feit die als basis dienen voor de beslissing ...";

Que la requérante trouve que la partie adverse viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs qui exigent, non seulement une motivation adéquate, mais surtout l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision ... » ;

Dat de Raad van State daartoe, in een gelijkaardig geval van ontoereikende motivering, dergelijke beslissingen voortdurend en systematisch schorst wanneer hij meent dat "... de motivering van de bestreden beslissing abstract en stereotiep is, dat daaruit niet blijkt dat enige aandacht werd besteed aan de specifieke omstandigheden van het geval (C.E., arrest nr. 105.432 van 9.04.2002 A. 118.928/4930 en 118.928/4933, p. 3)

Dat de wederpartij door aldus te handelen niet alleen de artikelen 2 en 3 van voornoemde wet schendt, maar ook de in de middelen genoemde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Dat het bestuursorgaan in die zin telkens moet beslissen met inachtneming van alle ter beoordeling voorgelegde relevante elementen feitelijk en rechtens en dit in het bijzonder met inachtneming van het voorzichtigheidsbeginsel volgens hetwelk het bestuur moet overgaan tot een volledig, serieus, concreet, loyaal en aandachtig onderzoek van alle omstandigheden van het geval;

Overwegende dat de wederpartij het bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigt op grond van artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van voornoemde wet van 15/12/1980;

Dat gezegd hebbende, vormt artikel 7 van voornoemde wet van 15/12/1980 enkel een maatregel van bestuurlijke politie die de administratieve overheid niet kan leiden tot een blinde, systematische en automatische toepassing.

Dat dus moet worden toegegeven dat de wederpartij zijn beslissing onvoldoende motiveert door zich te beperken tot principiële verklaringen en stereotypen van de stijl "...de niet-visumplichtige vreemdeling

blijft langer dan de maximale duur van 90 dagen in het Koninkrijk elke termijn van 180 dagen voorzien in artikel 6 van de wet, of kan niet bewijzen dat deze termijn niet is overschreden..."

Bovendien heeft verzoekster tegenover de politieagent die haar verhoorde, meegedeeld dat zij in België woont met haar echtgenoot en twee minderjarige kinderen van respectievelijk 15 en 17 jaar;

Dat de twee kinderen ijverig naar regulier onderwijs gaan, hier in België;

Dat het gezinsinkomen afkomstig is van het zwartwerk dat het paar hier in België doet en met name door de hulp die ze bieden aan bejaarden;

Dat bij het nemen van een dergelijke beslissing elk verzuim om rekening te houden met de algemene situatie van het paar met twee minderjarige kinderen op school, van de echtgenoot en van de sociaal-professionele integratie van het gezin, in strijd is met de genoemde bepalingen;

Dat uw rechtbank uiteindelijk in een gelijkaardige zaak overwoog dat "uit het voorgaande volgt dat indien de gedaagde partij, in bepaalde gevallen bepaald in artikel 7 van de wet van 15 december 1980, een bevel moet uitvaardigen om het grondgebied te verlaten, aan een derde -landelijke onderdaan die illegaal op het Belgische grondgebied verblijft, mag deze verplichting niet zo worden opgevat dat ze automatisch en onder alle omstandigheden worden opgelegd. In de veronderstelling dat de vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, kan het onregelmatige karakter van het verblijf op zichzelf dus in geen geval volstaan om het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder rekening te houden met andere elementen;

Hieruit volgt dat de verweerder ter zake niet een zekere beoordelingsvrijheid wordt ontnomen". RVV nr. 215 382 van 18 januari 2019, pp. 6-7;

Dat de motivering van het bestreden besluit derhalve ontoereikend is;

Wat de tweede bestreden handeling betreft, deze is niet explicieter over de keuze voor een driejarig toegangsverbod tot België en het gebied van bepaalde staten van de Europese Unie;

Dat de CCE, in dezelfde hoop, de bestreden handeling nietig verklaarde door te overwegen dat:

"...Bijgevolg lijkt geen enkele motivering de verzoeker in staat te stellen de redenen te begrijpen die verweerder er in het bijzonder toe hebben gebracht hem de zwaarste sanctie op te leggen, namelijk drie jaar inreisverbod op het grondgebied. Te meer daar de herinnering aan de omstandigheden van het verblijf van de verzoeker in België het op geen enkele manier mogelijk maakt om deze tekortkoming te verhelpen. Het is dus niet duidelijk hoe het ontbreken van uitzonderlijke omstandigheden waardoor hij zijn verblijf uit België kan aanvragen, een relevante factor zou zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Het bestreden besluit zwijgt dienaangaande echter.

Gelet op het belang van een inreisverbod voor het Koninkrijk voor een periode van drie jaar, genomen jegens verzoeker, is de Raad van oordeel dat de motivering van het inreisverbod geen garantie biedt dat verweerder heeft voldaan aan de verplichting om alle de relevante elementen van de zaak alvorens een beslissing te nemen.

Het is dus duidelijk dat de motivering van de bestreden handeling onvolledig is, zodat de handeling nietig moet worden verklaard;

Overwegende dat voormeld arrest van het RVV de jurisprudentie volgt van de Raad van State die al besliste dat "...de beslissingen tot uitzetting enerzijds, en tot het verbod van binnenkomst in het Koninkrijk, anderzijds, noodzakelijkerwijs "deelbaar" zijn in de zin van het bestreden arrest, aangezien artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 de minister toestaat "in welbepaalde gevallen af te zien van het opleggen van een inreisverbod voor humanitaire redenen" (CE, arrest nr. 225.056, 10/10/2013, p. 4);

Dat aldus blijkt dat de redenering van de wederpartij met betrekking tot de inreisverbodperiode van drie jaar, uitsluitend gebaseerd op het feit dat verzoeker valse Portugese documenten gebruikte en daarmee de openbare orde in gevaar kon brengen, niet volstaat;

Dat met betrekking tot de schending van de openbare orde de RVV in recentere jurisprudentie heeft overwogen dat het begrip openbare orde, in overeenstemming met de Europese jurisprudentie, "[...] in ieder geval veronderstelt dat, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die wordt gevormd door elke schending van de wet, van een reële, actuele en voldoende ernstige dreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast" (Doc. Parl. Ch., 54, 2215/001, Exp. Mot., p. 23.). Het is aan de overheid om aan te tonen dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De wetgever wilde voldoen aan de Europese jurisprudentie volgens welke de reikwijdte van het begrip openbare orde niet varieert naargelang de status van het betrokken individu, aangezien "de mate van bescherming die een samenleving van plan is hun fundamentele belangen te verlenen, niet kan variëren volgens de rechtspositie van de persoon die deze belangen schaadt" (Doc. Parl. Ch., 54, 2215/001, Exp. Mot., p.p.

21 en 37; zie in dit verband met name het arrest van het HvJEU van 24 juni 2015, H.T., C373/13, punt 77). Evenzo veronderstelt het begrip openbare orde "[...] hoe dan ook het bestaan, afgezien van de verstoring van de sociale orde door elke schending van de wet, van een reële, actuele en voldoende ernstige aantasting van een fundamenteel belang van de samenleving" (arrest Z. Zh van 11 juni 2015, C 554-13, EU:C: 2015:377, punten 48 en 50 en aldaar aangehaalde rechtspraak; arrest H.T. van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en geciteerde rechtspraak)" (Doc. Parl. Chambre, 2016-17, nr. 2215/001, blz. 19-20).

Zoals in herinnering gebracht door het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ-EU) met betrekking tot een inreisverbod, "[...] dient eraan te worden herinnerd dat een lidstaat verplicht is het begrip 'gevaar voor de openbare orde' te beoordelen, binnen de betekenis van richtlijn 2008/115, van geval tot geval, om na te gaan of het persoonlijke gedrag van de betrokken onderdaan van een derde land een reëel en actueel gevaar voor de openbare orde vormt, wetende dat het enkele feit dat die onderdaan strafrechtelijk is veroordeeld, is op zich niet voldoende om een dergelijk gevaar te karakteriseren (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015: 377, punten 50 en 54)" (arrest HvJ EU van 16 januari 2018, E., C-240/17, punt 49).

In de memorie van toelichting kunnen we, conform de Europese jurisprudentie, ook het volgende lezen: "Bovendien dient te worden benadrukt dat de beslissing in alle gevallen het resultaat is van een individueel onderzoek. Bij deze gelegenheid vindt een belangenafweging plaats. In deze context wordt de eerbiediging van de fundamentele rechten en vrijheden gewaarborgd, met inbegrip van de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen" (Doc. Parl. Chambre, 2016-17, nr. 2215/001, p. 18).

Tot slot dient eraan te worden herinnerd dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr., ongeacht de nationaliteit van de betrokken vreemdeling, slechts een ernstige bedreiging van de openbare orde en de nationale veiligheid heeft aangegeven, die de minister of zijn afgevaardigde specifiek moet rechtvaardigen op basis van een analyse van het risico of gevaar dat de betrokkene in de toekomst zal vormen, een inreisverbod kan rechtvaardigen..." (zie punt 67.3).

De vaststelling van de duur van het opgelegde inreisverbod moet er dus op gericht zijn de openbare orde te beschermen op basis van een inschatting, op de dag van vaststelling, van de duur van de gevaarsituatie van de betrokkene."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr.144.471). De in het verzoekschrift geuite kritiek toont aan dat zij de motieven kent, zodat het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekster betoogt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onterecht steunt op artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat zij de feiten die haar ten laste worden gelegd betwist en dat zij op heden niet veroordeeld werd.

De eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster verblijft op het grondgebied zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Dit motief wordt door verzoekster niet betwist. Deze motivering is draagkrachtig en voldoende om het bestreden bevel te schragen.

Wat betreft de beslissing om verzoekster geen termijn voor vrijwillig het grondgebied te verlaten toe te staan, steunt ook deze beslissing op twee motieven. Enerzijds wordt gemotiveerd dat er een risico is op onderduiken (artikel 74/14, § 3, 1°), daarnaast wordt gemotiveerd dat er een gevaar is voor de openbare orde (artikel 74/14, § 3, 3°).

De vaststelling dat er een risico op onderduiken is steunt op twee onderdelen. Het bestreden bevel motiveert ten eerste dat verzoekster niet heeft getracht om haar verblijf te regulariseren omdat zij geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming indiende na haar aankomst op het grondgebied binnen de door de wet voorziene termijn. Daarnaast wordt er gemotiveerd dat verzoekster bij een politiecontrole een valse Portugese verblijfsvergunning voorlegde en dat verzoekster zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Verzoekster verklaarde op 19 januari 2023 dat ze sedert 2012 in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Ze heeft ook verklaard dat haar zoon en dochter ook illegaal in België verblijven.

In de tweede bestreden beslissing (bijlage 13sexies) wordt duidelijk gemotiveerd en geeft aan waarom een inreisverbod wordt afgeleverd en dit bij toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin gesteld wordt dat:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;”

De verwerende partij heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het bestreden inreisverbod is opgelegd binnen de grenzen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het betreft met name een “algemeen” inreisverbod van drie jaar. Er wordt geen gebruik gemaakt van de in het vierde lid voorziene mogelijkheid om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen omwille van een ernstige bedreiging van de openbare orde of nationale veiligheid. Het element met betrekking tot de openbare orde vormt slechts één van de motieven waarom een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Waar verzoekster aanvoert dat bij het opleggen van het inreisverbod geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoeksters minderjarige kinderen in België naar school gaan, volstaat een verwijzing naar de motivering van de tweede bestreden beslissing: *“Betrokkene verklaart dat haar man, zoon en dochter illegaal in België verblijven. Alle gezinsleden verblijven net als hij/zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Betrokkene kan niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Het hele gezin zal België moeten verlaten.”*

In de mate dat verzoekster hiermee een schending aanvoert van haar privéleven, dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen stukken aanvoert die haar betoog onderbouwen. Op basis van verzoeksters summier betoog kan geen schending van haar familie- en privéleven worden vastgesteld. Verzoekster voert geen andere concrete elementen aan die verweerder in rekening diende te nemen.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om een inreisverbod op te leggen van drie jaar.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC